

Tadeusz Piotr Dusberger, urodzony 7 VII 1908 r. w Mielcu, syn Michała i Marii z domu Leyko. Absolwent gimnazjum w Mielcu, matura w 1929 r. W okresie nauki szkolnej praktykował w zakładzie krawieckim u ojca i po maturze otrzymał tytuł mistrza w zawodzie krawieckim. Studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie i równocześnie zarabiał krawiectwem na swoje utrzymanie. Po ukończeniu studiów i otrzymaniu tytułu magistra prawa (19 X 1935 r.) zatrudniony został jako aplikant w Sądzie w Zakliczynie. Po roku przeniesiono go do Sądu Apelacyjnego w Krakowie, gdzie kontynuował aplikaturę. Jesienią 1939 r., na początku okupacji hitlerowskiej, powrócił do Mielca i zajął się krawiectwem. Przy końcu 1939 r. włączył się (z żoną Marią) w działalność konspiracyjną ZWZ. Współpracował z Władysławem Jasińskim „Jędrusiem” przy wydawaniu i rozprowadzaniu podziemnej gazety „Odwet” oraz udostępniał mieszkanie (przy ul. J. Sobieskiego) na zebrania konspiracyjne. W rezultacie „wsypy” 5 XII 1942 r. kilkadziesiąt osób z konspiracji, w tym Maria i Tadeusz Dusbergerowie, zostało aresztowanych i uwięzionych w budynku gestapo przy ul. G. Narutowicza. W czasie jednego z przesłuchań Tadeuszowi Dusbergerowi udało się wyskoczyć z I piętra na zewnątrz i uciec. Ukrywał się w Mielcu, a później w Borkach Nizińskich i Chrzastowie. (Żonę, wobec braku dowodów winy, zwolniono po dwóch tygodniach.) Uzyskał fałszywą kenkartę na nazwisko „Stanisław Dola”, posługiwał się też pseudonimem „Topór”. W 1943 r. pełnił odpowiedzialne funkcje (m.in. referenta do spraw cywilnych) przy Komendzie Obwodu AK „Mleko” (Mielec). Na podstawie rozkazu Komendanta Sił Zbrojnych w Kraju z 3 X 1943 r. został odznaczony Krzyżem Zasługi z Mieczami. Po wyzwoleniu Mielca spod okupacji hitlerowskiej (6 VIII 1944 r.) powrócił do domu i wkrótce włączył się w działalność opozycyjnej organizacji „Wolność i Niepodległość” (WiN). Jesienią 1946 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy UB, a następnie więziony w Mielcu i na zamku w Rzeszowie (3 miesiące). Po zwolnieniu nie mógł przez szereg lat otrzymać pracy w instytucjach państwowych, toteż prowadził zakład krawiecki. Dopiero w 1960 r. został zatrudniony na stanowisku radcy prawnego w Powiatowym Zarządzie Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Mielcu i pracował tam do 1966 r. Zmarł 19 III 1968 r. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Mielcu.